

LBRIS

We know
books

Varujan Vosganian

*Ei spun că mă cheamă
Varujan*

Ilustrații de Mihaela Șchiopu

Cuprins

Prefață	5
Psalm	7
Te rog, domnule temnicer	8
Numele meu	10
Zeița mării	11
Pălăria domnului Fibonacci	12
Înălțarea prin păcat	14
Ca și cum	16
Visul	17
Chat	18
Stigmatetele	20
Arta sinuciderii	22
Luna lui mai	24
Scriu în tăcere	26
O poveste lusitană spusă de un olandez	27
Nebunia mea eu o împart cu tine	28
Eseu asupra mișcării	29

Despre iluziile mele	30
Amintire	32
Prima îmbrățișare	34
Balada băcanului	36
Așteptarea	38
Tăcerea din jur și liniștea din mine	39
Patimile după poem	40
Omul, omulețul tău/ ce ți l-a dat Dumnezeu	41
Apocalipsa	42
Cineva tocmai a intrat pe ușă	44
Poemele mele nescrise	46
Elegie târzie	48
Insula nemuririi	50
Povestea cercului	52
Meditația inimilor gemene	54
Omul vitruvian	55
Moby Dick	56
Ieșirea	58
Declarație de dragoste în versuri albe	60
Obsesia	61
Elogiul umbrei	62
O nouă zi din viața lui Leopold Bloom	64

Jocul întâmplării	68
O lume a intervalului	70
Rendez-vous manqué	72
Numele ascuns	74
Poveste	75
Caldarâmul	76
Mântuire	78
E pace	80
Elegia valizei de lemn	82
Despre al șaselea simț	83
Îngerul îmi vorbește în limba maternă	84
Elegia secolului care a trecut	86
UM 01256	92
Fazele lunii	94
Aleph	96
Lăsați-mă să uit!	99
E prima zi de Crăciun	100
Casa vânturilor	102
Când o să știu	104
Tronurile	106
Pastel	108
Psalm	110

Croniclele copilăriei	112
Visul pe gratis	114
Religia cea nouă	116
Elegia borcanelor și sticlelor goale	118
Întoarcerea Sinelui risipitor	120
Sunt cel mai mare poet al poeziilor mele	121
Așa să rămână numele ei!	122
În țara mea	123
Botezul	124
Omule, pomule, de ce răsare și apune soarele?	125
De anima	126
Nostalgia	127
Eseu despre desăvârșire	128
Sărbătoarea Învierii	130
Poemul ca nepotrivire	131
Fortul 13	132
Lumea se va sfârși odată cu mine	133
Psalm	134
Mică poveste din nord	135
Dincolo de ceea ce pare destul	136
Poem despre tine	138
Despre sete	139

Cel de-al patrulea Mag	140
La ivirea ta	142
Cântec de dragoste	143
Vouă	144
Logica intervalului	146
Baladă	147
Ciobul de sticlă	148
Nu am scris despre fericire	149
Valea regilor	150
La Istria	152
Sonată pentru pian	154
Coperta a patra	156
El	158

Psalm

tu ne-ai rămas ultima speranță, Doamne!
noi am terminat tot ce era de făcut
am dărâmat zidurile, deși n-am găsit
 nimic în spatele lor
ne-am privit buimaci degetele zdrelite
și ne-am întins sângele pe obraji
 ca în dansuri cu măști
am urlat din rărunchi cu ochii la stele
și stelele, din înțelepciunea lor, au tăcut
am încercat să plângem, dar ochii
ca iasca ne erau de uscați
alții plânseseră destul mai-nainte
am aruncat vina care era a noastră
și ea s-a întors, ca un lup în bârlog
tu ne-ai rămas ultima speranță, Doamne
ne rugăm ție, să nu exiști!

Te rog, domnule temnicher

Cărările nopții

se desfac în fel și fel de răscruci

n-am de ales, trebuie întruna s-aleg:

vânător ori fecioară ori inorog.

De aceea, domnule temnicher, nu închide poarta,

lasă-mă, o clipă măcar, să mă-ntorc.

Am vertebrele moi, nedumerite încă

eu n-am fost crescut să fiu liber

pe cerul meu

stelele aveau deja nume

un pas urma pe altul, soroc după soroc.

De aceea, domnule temnicher, nu închide poarta,

lasă-mă, o clipă măcar, să mă-ntorc.

Morții mei sunt mai mulți

și mai lipsiți de păcat

ei mă așteaptă la capătul drumului răbdători

un trecut care nu-și mai aduce aminte de mine

viitorul de care nu-mi amintesc deloc

ca niște umeri colțuroși care se rotunjesc pe sub mantii.

De aceea, domnule temnicer, te rog, nu închide poarta,
mai lasă-mă, o clipă măcar, să mă-ntorc
spre lumea frumoasă pe care o vedeam după gratii.

Numele meu

ei spun că mă cheamă Varujan
dar dacă-i așa, e spre folosul lor
numele meu le aparține lor, nu mie

ceva din mine e mai vechi decât cartea
cu coperți de argint
decât cristelnița de argint, decât pasărea
cu clonț de argint
din care picură untdelemnul
ceva din mine e mai vechi decât orice bucată de-argint
e, mai degrabă, o bucurie a argintului
o limpezime a apei

ei spun că mă cheamă Varujan
și, totuși, care e numele meu
când nu mă cheamă nimeni?

Zeița mării

privesc marea și nu-i zăresc nici capătul
nici adâncul
deci mă pot închina ei
o iubesc cu lăcomia mea pământeană
ea mă îmbrățișează așa cum niciodată
n-o vor face alte femei

prin sângele meu urcă popoarele mării
„va fi cândva”, spun ele c-un glas
care sună ca piatră pe piatră
povestea noastră se adaugă celorlalte
cu ultima suflare a celor înecați
valurile repetă o mantră

și-atunci nimic nu ne mai poate opri
între pământ și cer
zeița mării îmi oferă iluzia capătului
și adâncului
eu îi aduc ofrandă albastrul
care i-a lipsit lui Homer

Pălăria domnului Fibonacci

hop! și iepurele țâșnește din pălărie
un bulgăre alb și pufos se ghemuiește
cu teamă
un joc al privirii e totul
un joc
noi privim iepurele cu nedumerire
el privește pălăria ca pe o mamă

lepus domini veșnică jertfă
din sângele lui
pe câmpul înverzit picură macii
alt iepure se adaugă celui dintâi
și apoi încă doi
maica lor, pălăria – tatăl lor, Fibonacci

încât în jur se văd numai iepuri
în fața umbrelor mari se strâng,
unii într-alții, piticii
buzele tremurând nu scot niciun sunet
frica umple ca un abur văzduhul
bătrânul cantor ne-nvață arta fricii

mi se face deodată dor de lupi
și de vulpi
de ochii scăpărători, de spinările treze,
de urletul care rupe văzduhul spre stele

te rog, domnule Fibonacci, dă pălăria jos
și lasă iepurii să se împutineze...

Înălțarea prin păcat

sunt tu fără să ies din marginile trupului meu
ești eu fără să ieși din marginile trupului tău
călătorim pe un fel de bandă a lui Moebius
într-o lume nemărginită, deși înșesată
de frontiere

ca și cum ar fi fost odată ca niciodată
totul în jur cădea neîncetat
răzbeam contra vântului, ne șfichiuia fața
cu ghearele lui de jivină
totul în jurul nostru cădea numai noi
ne înălțam în păcat

fiecare își mângâia fața atingând
obrazul celuilalt
fiecare se închina la zeul iubirii
care era celălalt
simțeam pe buze fructul
pe care tu îl mușcaseși
și apa pe care eu o beam o simțeai
ca pe un sărut răcoros

ultima oară am făcut dragoste pe când ne învârteam
ca niște derviși
ultima oară când am fost nebuni a fost prima oară
când am fost mai nebuni
sub tălpile noastre se sfărâma în cioburi
tot ce fusese până atunci interzis

fiecare șoaptă de dragoste era o palmă
peste corectitudinea lumii
nu aveam nevoie de energiile voastre,
noi aveam energia noastră *unplugged*

vom fi iertați, căci am păcătuit cu ochii închiși
și dacă nu ne vom putea trăi visul aieva
măcar vom putea trăi aieva în vis